

Dohlédací činnost soudu

Přijal-li konkursní soud při výkonu své dohlédací činnosti opatření podle § 12 odst. 2 zákona č. [328/1991](#) Sb. (ve znění účinném do 31. prosince 2007) [vydal usnesení], jímž správci konkursní podstaty uložil, aby peněžité plnění, o jehož vyloučení z konkursní podstaty úpadce se vede spor, uložil na zvláštní účet (odděleně od ostatních peněžních prostředků konkursní podstaty), nenese třetí osoba odpovědnost za škodu případně způsobenou plněním tohoto opatření jen proto, že šlo o osobu, z jejíhož podnětu (k jejímuž návrhu) konkursní soud opatření přijal.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 704/2012, ze dne 27.3.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Mgr. P.K., jako správce konkursní podstaty úpadce T. Holešovice a. s., zastoupeného Mgr. T.F., advokátem, se sídlem v P., proti žalovanému České spořitelně, a. s., se sídlem v P., zastoupenému Mgr. M.P., advokátem, se sídlem v P., o zaplacení částky 27.897.045,83 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 41 C 214/2010, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. listopadu 2011, č. j. 20 Co 352/2011-94, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 28. března 2011, č. j. 41 C 214/2010-59, zamítl Obvodní soud pro Prahu 4 žalobu, kterou se žalobce (správce konkursní podstaty úpadce T. Holešovice a. s.) domáhal po žalovaném (České spořitelně, a. s.) zaplacení částky 27.897.045,83 Kč s příslušenstvím tvořeným zákonným úrokem z prodlení za dobu od 6. října 2010 do zaplacení (bod I. výroku) a rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).

Soud při posuzování důvodnosti žalobou uplatněného nároku vyšel zejména z toho, že:

- 1/ Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. prosince 2006, č. j. 46 Cm 238/2000-492, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 12. prosince 2007, č. j. 9 Cmo 463/2007-584, bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobci částku 523.849.103,87 Kč.
- 2/ Dne 12. února 2008 složil žalovaný částku 523.849.103,87 Kč na žalobcem označený účet u UniCredit Bank Czech Republic a. s.
- 3/ Dne 13. února 2008 podal žalovaný vůči žalovanému vylučovací žalobu, kterou se domáhal vyloučení částky 523.849.103,87 Kč z konkursní podstaty úpadce, s tím, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. prosince 2007 považuje za nesprávný a očekává jeho zrušení.
- 4/ Dne 7. března 2008 převedl žalobce částku 523.849.103,87 Kč na označený účet u J & T BANKY, a. s. (dále jen „banka J“).
- 5/ Dne 13. března 2008 podal žalovaný dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. prosince 2007.
- 6/ Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17. března 2008 (č. j. 58 Cm 10/2008-6), ve spojení s potvrzujícím usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 14. května 2008 (č. j. 13 Cmo 145/2008-20), které nabylo právní moci 28. května 2008, bylo zastaveno řízení o vylučovací žalobě.
- 7/ Dne 3. července 2008 požádal žalovaný Městský soud v Praze, aby v rámci dohlédací činnosti nad průběhem konkursu vedeného na majetek úpadce uložil žalobci uložit částku 523.849.103,87 Kč na separátní bankovní účet, odděleně od ostatních finančních prostředků náležejících do konkursní podstaty úpadce.

8/ Usnesením ze dne 16. července 2008, č. j. 99 K 19/2000-1007, uložil Městský soud v Praze žalobci, aby částku 523.849.103,87 Kč, poukázanou mu žalovaným, uložil na zvláštní účet do rozhodnutí dovolacího soudu (o dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. prosince 2007), načež žalobce onu částku převedl na jiný běžný účet u banky J.

9/ Usnesením ze dne 26. listopadu 2008 (sp. zn. 29 Cdo 4052/2008), které nabylo právní moci 12. ledna 2009, zrušil Nejvyšší soud usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. května 2008, i usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. března 2008 (usnesení je - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže - veřejnosti dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu).

10/ Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. října 2009, č. j. 58 Cm 1/2009-81, ve spojení s potvrzujícím rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 14. dubna 2010, č. j. 13 Cmo 303/2009-106 (jenž nabyl právní moci 5. května 2010) byla vylučovací žaloba zamítnuta pro nedostatek aktivní věcné legitimace.

Na tomto základě soud - vycházející z ustanovení § 415, § 420 odst. 1 a 3, § 424 a § 442 odst. 1 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“) a z ustanovení § 12 a § 19 odst. 3 zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“) - dospěl k závěru, že jednání žalovaného (podání vylučovací žaloby a žádost, aby konkursní soud uložil žalobci uložit částku 523.849.103,87 Kč na zvláštní účet, odděleně od ostatních finančních prostředků náležejících do konkursní podstaty) nemohlo být v příčinné souvislosti s tvrzenou škodou (s tím, že částka mohla být uložena výhodněji, než na běžném účtu) a odpovědnost žalovaného za škodu tak nemůže být dána.

Podle soudu ustanovení § 19 odst. 3 ZKV nezakazovalo správci konkursní podstaty převést částku z běžného účtu na účet lépe úročený; v dotčených souvislostech odkazoval soud na „rozhodnutí“ Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 659/04 (jde o usnesení ze dne 19. června 2007, které je - stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu zmíněná níže - dostupné na webových stránkách Ústavního soudu) a sp. zn. II. ÚS 645/06 (jde o usnesení ze dne 23. srpna 2007). Uložení částky na jiný než běžný účet bylo možné splnit též povinností plynoucí žalobci z usnesení konkursního soudu ze dne 16. července 2008. Tato povinnost je (ale) v příčinné souvislosti s usnesením konkursního soudu, nikoli s podnětem žalovaného, jenž usnesení předcházelo.

K odvolání žalobce Městský soud v Praze potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).

Odvolací soud dospěl k závěru, že soud prvního stupně přihlédl ke všem důkazům, významným pro posouzení základu věci a ztotožnil se s jeho skutkovými a právními závěry, na něž pro stručnost odkázal. Následně uzavřel, že ustanovení § 19 odst. 3 ZKV nebrání převedení finanční částky na jiný účet. K tomu poukázal na to, že žalobce sám oněch 523.849.103,87 Kč převedl na jiný běžný účet, než na který ji žalovaný (k jeho výzvě) složil, dne 7. března 2008, tedy po podání vylučovací žaloby.

Za správný měl odvolací soud i poukaz soudu prvního stupně na to, že rozhodnutí konkursního soudu (z 16. července 2008) jakkoliv žalovaným „podnícené“, nijak nevymezovalo typ účtu, jehož volba byla na žalobci. Soud prvního stupně tak správně uzavřel, že mezi jednáním žalovaného a případnou ztrátou na úroku z vkladu k tíži konkursní podstaty úpadce není žádná příčinná souvislost a žalovaný tedy žalobci nezpůsobil škodu ve smyslu 420 odst. 1 obč. zák.

Nadto v mezidobí (po vydání napadeného rozhodnutí) zrušil Nejvyšší soud (rozsudkem ze dne 20. září 2011, č. j. 33 Cdo 2865/2008-792) rozsudky obou soudů ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 46 Cm 238/2000, takže v současnosti není postaven najisto ani základ nároku (žalobcovo právo na zaplacení částky 523.849.103,87 Kč).

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), namítaje,

že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř., tedy, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

V mezích ohlášeného dovolacího důvodu pak dovolatel argumentuje následovně.

1/ K rozsahu účinků spojených s podáním vylučovací žaloby dle § 19 odst. 3 ZKV.

Dovolatel namítá, že rozhodnutí Ústavního soudu, z nichž soudy vyšly a z nichž druhé odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 2086/2000 (jde o rozsudek ze dne 30. května 2002, uveřejněný pod číslem 27/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek - dále jen „R 27/2003“), se týkají jiného typu majetku a na jeho věc je nelze aplikovat. Z toho, že na ně soudy odkázaly, pak dovozuje i nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost.

Odlišnost této věci spočívá podle dovolatele v tom, že předmětem vylučovací žaloby byla peněžitá částka (kterou žalovaný zaplatil žalobci na základě pravomocného rozsudku).

Je-li taková částka složena na běžný účet, mění svůj charakter tak, že se peníze transformují v pohledávku majitele účtu vůči bance na vyplacení částky složené na běžný účet. Jsou-li tyto peníze dále převáděny na jiný účet nebo na jiné účty, rovněž se tím zásadně mění charakter majetkové hodnoty, neboť původní pohledávka z běžného účtu zaniká a je nahrazována jinou pohledávkou (pohledávkou z jiného smluvního vztahu souvisejícího s vedením běžného účtu) nebo může jít o smluvní vztah jiného typu; v případě běžného účtu jde o vztah dle § 708 a násl. zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“) a např. u vkladového účtu jde o smluvní vztah dle § 716 a násl. obch. zák. Je-li účet veden u jiné banky, dochází i ke změně subjektu (dlužníka), který je zavázán k vyplacení příslušných finančních prostředků. Odtud je podle dovolatele zřejmé, že při převádění peněz z účtu na účet dochází k „naprosté“ změně majetkové hodnoty (původní pohledávka zaniká a je nahrazována jinou).

Dovolatel je tak přesvědčen, že podání žaloby o vyloučení předmětné částky z konkursní podstaty nutně muselo „způsobit“ účinky dle § 19 odst. 3 ZKV potud, že žalobce tuto částku nesměl dále převádět na jiné účty a nesměl měnit podstatu smluvních vztahů k této částce (např. ze vztahu ze smlouvy o vedení běžného účtu na vztah ze smlouvy o vkladovém účtu). Dovolatel tak musel být omezen v nakládání s předmětnou částkou a v příčinné souvislosti s chováním žalovaného mu (konkursní podstatě) tak vznikla škoda.

2/ K možné odpovědnosti žalovaného v souvislosti s vydáním konkursního usnesení.

Názor soudů, že žalovaný nemůže nést odpovědnost za omezení uložené dovolateli konkursním soudem při výkonu dohlédací činnosti, má dovolatel za nesprávný a nepřijatelný. Nelze totiž odhlédnout od toho, že konkursní soud vydal usnesení (podle jeho odůvodnění) na základě podnětů žalovaného (nebýt jich, neuložil by je).

Názor soudů by nepřipustně vedl k tomu, že by se své odpovědnosti zbavily subjekty, které svými návrhy vyvolaly vydání určitého rozhodnutí soudu (nebo jiného orgánu státní správy). To však (dle dovolatele) odporuje zásadě, že každý má být odpovědný za své chování. Dovolatel poukazuje na to, že v obdobných případech je odpovědnost jednotlivých subjektů uznávána (např. úprava občanského soudního řádu týkající se předběžných opatření tak činí explicitně, byť předběžné opatření vydává soud).

3/ K účinkům zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu.

Dovolatel k argumentaci odvolacího soudu zrušujícím rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo

2865/2008 namítá, že samo zrušující rozhodnutí ještě neznamená, že je dříve zaplacená částka bezdůvodným obohacením; potud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 3995/2010 (jde o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. prosince 2010).

Vzhledem k výše obsažené argumentaci pak dovolatel přisuzuje zásadní právní význam napadeného rozhodnutí řešení těchto otázek (z nichž první dvě má za nezodpovězené dovolacím soudem a řešení třetí za nesouladné s judikaturou Nejvyššího soudu):

1/ Jestliže určitá osoba zaplatí správci konkursní podstaty peněžitou částku a následně se vylučovací žalobou domáhá vyloučení této částky z konkursní podstaty, rozumí se zákazem nakládání s touto částkou ve smyslu § 19 odst. 3 ZKV to, že správce konkursní podstaty nesmí tuto částku dále převádět z jednoho účtu na jiný účet nebo s ní jinak disponovat?

2/ Uloží-li konkursní soud při výkonu dohlédací činnosti správci konkursní podstaty určité omezení na základě iniciativy třetí osoby, může třetí osoba odpovídat za škodu způsobenou tímto omezením?

3/ Může mít později vydané zrušující rozhodnutí dovolacího soudu vliv na nárok žalobce na náhradu škody způsobené tím, že žalovaný do vydání zrušujícího rozhodnutí omezoval žalobce v právu nakládat s částkou, kterou žalobci předtím zaplatil na základě pravomocného (posléze zrušeného) soudního rozhodnutí?

Žalovaný ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout, když napadenému rozhodnutí nepřisuzuje po právní stránce zásadní význam. K dovolatelem položeným otázkám pak v jednotlivosti uvádí:

1/ K rozsahu účinků spojených s podáním vylučovací žaloby dle § 19 odst. 3 ZKV.

Jde o otázku v minulosti již dovolacím soudem vyřešenou. Za přílehlavý pokládá žalovaný i poukaz soudů na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 659/04 a sp. zn. II. ÚS 645/06, odkazuje dále na „usnesení“ Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 220/04 (správně jde o nález Ústavního soudu ze dne 17. března 2005, uveřejněný pod číslem 58/2005 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu).

Jak správně uvádí odvolací soud, při odkazu na citovanou judikaturu není podstatné, jakých konkrétních případů se týkala; významné pro tuto věc jsou obecné závěry k omezení dispozičního práva správce konkursní podstaty, z nichž vyplývá, že zákon má omezením podle § 19 odst. 3 ZKV na mysli zcizení věci, její zatížení nebo jiné znehodnocení. Účelem tohoto ustanovení není nic jiného, než zabránit ztrátě majetkových hodnot, k nimž uplatnila právo jiná osoba. Převedení finanční částky na účet s lepším úročením nemůže takovou ztrátu způsobit, neboť případná změna smluvního vztahu se nedotkne výše vložené částky (základní výše pohledávky vůči peněžnímu ústavu).

2/ K možné odpovědnosti žalovaného v souvislosti s vydáním konkursního usnesení.

Žalovaný souhlasí se závěry soudů nižších stupňů.

3/ K účinkům zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu.

Žalovaný poukazuje na závazný právní názor obsažený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího soudu, z něž plyne, že právní důvod plnění nebyl nikdy dán.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2012) se podává z bodu 7., článku II., zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Nejvyšší soud shledává dovolání v dané věci přípustným podle § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., když zásadní právní význam napadeného rozhodnutí přisuzuje řešení otázek dovoláním předestřených (v daných souvislostech judikaturou Nejvyššího soudu nezodpovězených).

Nejvyšší soud se - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (a se zřetelem ke způsobu, jímž byla založena přípustnost dovolání, ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

K jednotlivým (dovoláním položeným) právním otázkám rozhodným pro tuto věc pak Nejvyšší soud činí následující závěry.

1/ K rozsahu účinků spojených s podáním vylučovací žaloby dle § 19 odst. 3 ZKV.

Podle ustanovení § 19 odst. 3 ZKV (ve znění účinném do 31. prosince 2007, pro věc rozhodném), do uplynutí lhůty k podání žaloby a po dobu do pravomocného skončení řízení o žalobě nesmí správce věc, právo nebo jinou majetkovou hodnotu zpeněžit ani s ní jinak nakládat, ledaže tím odvrací hrozící škodu na majetku, který je předmětem žaloby.

Tím, co se rozumí zákazem zpeněžení nebo jiným nakládáním s věcí, právem nebo jinou majetkovou hodnotou ve smyslu § 19 odst. 3 ZKV, se Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi zabýval již v R 27/2003. V něm uzavřel, že správce konkursní podstaty je i v průběhu sporu o vyloučení věci ze soupisu majetku konkursní podstaty oprávněn věc držet, užívat a požívat její plody a užitky (například ji pronajímat a inkasovat nájemné), a to bez zřetele k tomu, zda je úpadce vlastníkem věci.

K závěrům obsaženým v R 27/2003 se Nejvyšší soud přihlásil také v rozsudku ze dne 27. září 2007, sp. zn. 29 Odo 1478/2005, uveřejněném pod číslem 43/2008 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, v usnesení ze dne 28. ledna 2010, sp. zn. 29 Cdo 5432/2007, v usnesení ze dne 23. února 2010, sp. zn. 29 Cdo 1248/2008, v usnesení ze dne 30. března 2010, sp. zn. 29 Cdo 4287/2008, v usnesení ze dne 31. srpna 2011, sp. zn. 29 Cdo 3188/2009, v rozsudku ze dne 27. září 2011, sp. zn. 29 Cdo 2393/2010, v rozsudku ze dne 28. března 2012, sp. zn. 29 Cdo 3793/2010, uveřejněném pod číslem 97/2012 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek a v usnesení ze dne 18. října 2012, sp. zn. 29 Cdo 2816/2012.

V rozsudku ze dne 30. července 2009, sp. zn. 29 Cdo 3233/2007, Nejvyšší soud doplnil, že smysl omezení obsaženého v ustanovení § 19 odst. 3 ZKV tkví v tom, že do uplynutí lhůty k podání vylučovací žaloby a po dobu do pravomocného skončení řízení o takové žalobě nesmí správce konkursní podstaty konkrétního úpadce (s tam popsanou výjimkou) se sepsaným majetkem naložit způsobem, jenž by učinil vylučovací žalobu bezpředmětnou.

Z takto ustálených judikatorních závěrů obecných soudů vychází i judikatura Nejvyššího správního soudu. Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. srpna 2008, sp. zn. 8 Afs 33/2007, uveřejněný pod číslem 2280/2011 Sbírký rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dostupný i na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, podle jehož závěrů v době, kdy je nemovitost ve vlastnictví třetí osoby sepsána v konkursní podstatě osobního dlužníka, je k úhradě daně z nemovitostí povinen správce konkursní podstaty.

Jde o judikaturu souladnou též s rozhodovací praxí Ústavního soudu (srov. výše zmíněná usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 659/04 a sp. zn. II. ÚS 645/2006 a nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 220/04).

Předpoklady, za nichž může být předmětem vylučovací žaloby ve smyslu ustanovení § 19 ZKV peněžité plnění, zformuloval Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 13. prosince 2005, sp. zn. 29 Odo 1005/2003, uveřejněném pod číslem 85/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, v němž kladl (mimo jiné) důraz na rozpoznatelnost takového plnění v mase ostatních peněžních prostředků konkursní podstaty.

V takto ustaveném judikatorním rámci, pak Nejvyšší soud pro danou věc uzavírá, že nemá žádných pochyb o tom, že zůstane-li peněžité plnění, jehož vyloučení z konkursní podstaty úpadce se žalobce domáhá, do skončení řízení o vylučovací žalobě podle § 19 ZKV rozpoznatelným v ostatním majetku konkursní podstaty úpadce (není-li spotřebováno, nebo nesplyne-li s ostatním úpadcovým majetkem), nebrání zákaz formulovaný v ustanovení § 19 odst. 3 ZKV tomu, aby správce konkursní podstaty v průběhu řízení o vylučovací žalobě přesunul peněžité plnění na jiný účet (lhostejno, zda šlo o účet lépe úročený nebo o převod z běžného účtu na vkladový a naopak). Podstatné je, aby správce konkursní podstaty s tímto peněžitým plněním nenakládal způsobem, jenž by učinil vylučovací žalobu bezpředmětnou (srov. opět rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3233/2007).

Úsudek dovolatele, podle kterého jsou převody částky uložené na bankovním účtu po dobu trvání sporu o její vyloučení z konkursní podstaty úpadce na jiný účet zakázány ustanovením § 19 odst. 3 ZKV, neboť vedou k zásadní změně majetkové hodnoty, která je předmětem vyloučení, příléhavý není. Jeho akceptace by ve skutečnosti vedla k popření závěrů plynoucích z R 27/2003, v němž se klade důraz na možnost brát z majetkové hodnoty za trvání takového sporu plody a užitky (jimiž jsou u peněz na bankovních účtech typově úroky).

Dovolání proto v tomto směru není důvodné.

V této souvislosti Nejvyšší soud dodává, že dovolací námitka, že rozhodnutí obou soudů jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost, by neobstála, ani kdyby se soudy v právním posouzení zkoumané otázky mýlily. Úsudek, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, je-li chybné v rovině právní (jestliže se soud mýlí v názoru, že právní otázku řeší rozhodnutí, na které odkazuje), vyznívá absurdně sám o sobě. Nadto v dané věci platí, že soudy užily odkazy na judikaturu příléhavě.

2/ K možné odpovědnosti žalovaného v souvislosti s vydáním konkursního usnesení.

Podle ustanovení § 12 ZKV (v rozhodném znění) soud je oprávněn vyžádat si od správce zprávu a vysvětlení, nahlížet do jeho účtů a konat potřebná šetření. Může správci uložit, aby si vyžádal na určité otázky názor věřitelského výboru, nebo mu může dát pokyny sám (odstavec 1). Při výkonu své dohlédací činnosti soud rozhoduje o záležitostech, které se týkají průběhu konkursu, a činí opatření nezbytná k zajištění jeho účelu (odstavec 2).

V rozsudku ze dne 20. prosince 2007, sp. zn. 29 Odo 1696/2005, uveřejněném pod číslem 88/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud ozřejmil, že smyslem dohlédací činnosti soudu je zajištění řádného a plynulého průběhu konkursního řízení a dodržování jeho pravidel všemi ostatními procesními subjekty. Rozhodnutí, jež konkursní soud vydává při dohlédací činnosti, proto mají operativně reagovat na problémy vzešlé z činnosti procesních subjektů v průběhu konkursního řízení způsobem co nejvíce naplňujícím smysl dohlédací činnosti soudu. Není přitom nikterak vyloučeno, aby do doby, než se stav vyvolaný pokynem soudu uděleným při výkonu dohlédací činnosti stane nevratným, soud vydáním dalšího (nového) rozhodnutí korigoval (v závislosti na nově vzniklé situaci v konkursu) některý ze svých předchozích pokynů či opatření.

K tomu lze doplnit, že podle ustanovení 12 odst. 2 ZKV se klade důraz na to, že konkursní soud činí při výkonu dohlédací činnosti opatření nezbytná k zajištění účelu konkursu (jímž je ve smyslu § 1

odst. 1 ZKV uspořádání majetkových poměrů dlužníka, který je v úpadku). Pro rozhodnutí, která konkursní soud vydává při výkonu své dohlédací činnosti (lhostejno, zda z vlastní iniciativy nebo z podnětu či na návrh některého z procesních subjektů), tudíž není určující osobní zájem dlužníka (úpadce), některého z věřitelů nebo správce konkursní podstaty (popřípadě zájem třetí osoby na řízení nezúčastněné), nýbrž to, že jeho prostřednictvím bude naplňován účel konkursu, takže přijatá opatření povedou k dosažení cíle konkursu (srov. i § 2 odst. 3 ZKV). Srovnání s předběžným opatřením nařízeným na návrh osoby, která prokazuje a osvědčuje potřebu nařízení předběžného opatření bez účasti dalších osob, již proto přílehlavé není.

Nejvyšší soud proto uzavírá, že přijal-li konkursní soud při výkonu své dohlédací činnosti opatření podle § 12 odst. 2 zákona č. [328/1991](#) Sb. (ve znění účinném do 31. prosince 2007) [vydal usnesení], jímž správci konkursní podstaty uložil, aby peněžité plnění, o jehož vyloučení z konkursní podstaty úpadce se vede spor, uložil na zvláštní účet (odděleně od ostatních peněžních prostředků konkursní podstaty), nenese třetí osoba odpovědnost za škodu případně způsobenou plněním tohoto opatření jen proto, že šlo o osobu, z jejíhož podnětu (k jejímuž návrhu) konkursní soud opatření přijal.

Dovolání proto ani potud není důvodné.

3/ K účinkům zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu.

Obecně platí, že spočívá-li rozhodnutí, jímž odvolací soud potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně, na posouzení více právních otázek, z nichž každé samo o sobě vede k těmto výsledku, pak závěr, že odvolací soud jednu z těchto otázek vyložil správně, nutně činí bezpředmětným (u přípustného dovolání neopodstatněným) věcný přezkum ostatních otázek (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. října 2005, sp. zn. 29 Odo 663/2003, uveřejněné pod číslem 48/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. února 2014, sen. zn. 29 NSČR 16/2014).

V situaci, kdy samostatný důvod pro zamítnutí žaloby (a pro vydání potvrzujícího rozsudku odvolacím soudem) dávají již odpovědi na první dvě z výše položených otázek, shledává Nejvyšší soud bezpředmětným posuzovat správnost řešení přijatého odvolacím soudem ohledně otázky třetí.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl, když dovolateli se jeho prostřednictvím nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí (§ 243b odst. 2 o. s. ř.).

Výrok o nákladech dovolacího řízení se opírá o ustanovení § 243b odst. 5, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., když dovolání žalobce bylo zamítnuto, čímž žalovanému vzniklo právo na náhradu účelně vynaložených nákladů dovolacího řízení.

Náklady žalovaného v dovolacím řízení sestávají z odměny advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření k dovolání z 10. dubna 2012), určené podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. [177/1996](#) Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. prosince 2012 (srov. přechodné ustanovení obsažené v článku II vyhlášky č. [486/2012](#) Sb.).

Advokátu žalovaného přísluší za tento úkon právní služby mimosmluvní odměna dle § 11 odst. 1 písm. k/ advokátního tarifu.

Ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 advokátního tarifu se za tarifní hodnotu považuje částka 27.897.045,83 Kč (výše peněžitého plnění v době započetí úkonu právní služby) a částka 3.273.975,39 Kč (výše příslušenství v době započetí úkonu právní služby, tvořená požadovaným zákonným úrokem z prodlení z jistiny za dobu od 6. října 2010 do 10. dubna 2012), tedy celkem

částka 31.171.021,22 Kč.

Tomu odpovídá (dle § 7 bodu 7. advokátního tarifu) mimosmluvní odměna ve výši 56.780,- Kč. Spolu s náhradou hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300,- Kč a s náhradou za 21 % daň z přidané hodnoty ve výši 11.986,80 Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.) tak dovolací soud přiznal žalovanému k tíži žalobce celkem částku 69.066,80 Kč.

K důvodům, pro které byla odměna za zastupování určena podle advokátního tarifu, srov. např. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 15. května 2013, sp. zn. 31 Cdo 3043/2010, uveřejněný pod číslem 73/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)